

питань корпоративного управління.[4;ст.150] Для того, щоб забезпечити максимальний захист інтересів акціонерів та акціонерного товариства в цілому необхідно внести відповідні зміни до ст. 29 Закону України «Про акціонерні товариства», а саме доповнити її та передбачити чіткий перелік питань, які можуть бути предметом регулювання акціонерних угод, зокрема, передбачити питання:

1) що пов'язані з корпоративним управлінням компанією, зокрема, з порядком формування органів управління. Наприклад, кожному акціонеру надається право висунути свого кандидата на посаду члена ради директорів компанії, за якого може проголосувати решта акціонерів;

2) які стосуються порядку голосування на загальних зборах акціонерів, наприклад, положення, що ніхто з акціонерів не повинен голосувати за внесення змін до статуту або за зміну розміру статутного капіталу компанії, якщо тільки протилежне рішення не буде ухвалене всіма акціонерами;

3) які стосуються порядку обігу акцій, наприклад, про порядок встановлення певних обмежень на відчуження акцій або на порядок їх обов'язкового продажу в певних ситуаціях;

4) які встановлюють правила для пошуку компромісного виходу із ситуацій, в яких сторони не можуть досягти згоди з будь-яких питань, пов'язаних із управлінням компанією;

Всі вищенаведені зміни до законодавства дозволять створити: 1) ефективний механізм захисту прав акціонерного товариства та його акціонерів; 2) забезпечать максимальну стабільність цивільних відносин та цивільного обігу; 3) унеможливлять зловживання з боку акціонерів, які ухиляються від участі в загальних зборах.

Список використаних джерел:

6. Закон України «Про акціонерні товариства» від 17 вересня 2008 р. № 514-VI // Відомості Верховної Ради України. — 2008. — № 50-51. — Ст. 384.
7. Єфіменко А. П. Акціонерні угоди: данаєся чи скринька Пандори? / Єфіменко А. П. // Юридичний радник. — 2008. — № 4. — С. 26-29.
8. Демченко С. Про акціонерні угоди, корпоративне управління та застосування іноземного права /С. Демченко, Г. Остапович. — Режим доступу : http://www.yurifcom.com/ua/analytical_information/?id=3159.
9. Виговський О. І. Науковопрактичний коментар до Закону України «Про акціонерні товариства»/О. І. Виговський. — К.: Юстиніан, 2009. — 880 с.
10. Про практику розгляду судами корпоративних спорів : Постанова Пленуму Верховного Суду України від 24 жовтня 2008 р. № 13. — Режим доступу : <http://www.scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/0/171A4023AA56BE9FC22574FD051DD86.htm>.

КОЛІЗІЙНІ ПИТАННЯ ГОСПОДАРСЬКОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ ТА ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ»

Кучер Наталія Вікторівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: викладач кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Беспаль О.Л.*

В умовах глобалізації світової економіки та поглиблення інтеграції України у світовий економічний простір, особливої актуальності набуває питання забезпечення сприятливих умов для здійснення зовнішньоекономічної діяльності. Визначальною першоосновою для створення таких умов є наявність сприятливого законодавчого поля, що регулює дану сферу правовідносин, та характеризується ознаками гармонійності, взаємоузгодженості його правових норм.

Дуже показовим в даному контексті є масив законодавства, що регулює зовнішньоекономічну діяльність. Це пояснюється тим, що Господарський кодекс України містить загальні положення правового регулювання зовнішньоекономічних відносин, які закріплені у розділі ГК України. Проте безпосередньо різні аспекти зовнішньоекономічних відносин регулюються численною кількістю суперечливих нормативно-правових актів, в яких до того ж існують і явні прогалини.

Серед головних проблем правового регулювання зовнішньоекономічної діяльності, слід охарактеризувати наступні.

Неузгодженість правових норм основоположних нормативно-правових актів у сфері зовнішньоекономічної діяльності – Господарського кодексу України та Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність»:

– різне визначення поняття «зовнішньоекономічна діяльність». Головна відмінність даного визначення у цих двох актах полягає у тому, що Господарський кодекс (далі – ГК) у статті 377 закріплює однією з обов'язкових ознак даної діяльності перетин митного кордону України майном та/або робочою силою [1, с. 377]. Проте, далеко не всі види зовнішньоекономічної діяльності, регламентовані законодавством, здійснюються з перетинанням митного кордону України. Наприклад, експорт та імпорт капіталів, надання міжнародних послуг, міжнародні фінансові, кредитні та розрахункові операції тощо, а також окремі випадки експорту й імпорту товарів та робочої сили. Окрім цього, експортно-імпорту операції з товарами та роботи на контрактній основі фізичних осіб України з іноземними суб'єктами господарської діяльності (й навпаки) можуть здійснюватися без факту перетину кордону, про що навіть свідчить нормативне визначення цих видів діяльності у Законі України «Про зовнішньоекономічну діяльність» [2].

– прогалини в регулюванні квотування зовнішньоекономічної діяльності. Згідно змісту ч. 3 ст. 381 ГК, Закон має визначити: випадки запровадження режиму квотування, порядок квотування та види квот. Але Закон містить далеко не всі ці аспекти. Зокрема, ним не встановлено механізм розподілу квот у разі процедури неавтоматичного ліцензування. Це вимагає і Угода СОТ про процедуру ліцензування імпорту;

– відсутність у Законі положень щодо реєстрації зовнішньоекономічних договорів (контрактів). Статтею 383 ГК встановлено, що види зовнішньоекономічних договорів (контрактів), що підлягають державній реєстрації, а також порядок її здійснення визначаються Законом, та іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до нього. Проте, даний Закон наразі взагалі не містить жодних положень як щодо видів зовнішньоекономічних договорів, що підлягають державній реєстрації, так і щодо порядку її здійснення [3, с. 185];

– відсутність у Законі положень щодо адміністративної відповідальності у сфері зовнішньоекономічної діяльності, можливість застосування якої передбачає ГК. Розділом V ГК передбачено такий вид господарсько-правової відповідальності, як адміністративно-господарські санкції. А ч. 3 ст. 383 даного Кодексу передбачає застосування цього виду відповідальності за невиконання вимоги реєстрації зовнішньоекономічних договорів (контрактів), що мають бути зареєстровані. Спеціальні закони також передбачають можливість застосування адміністративної відповідальності (наприклад, стаття 8 Закону України «Про особливості державного регулювання діяльності суб'єктів господарювання, пов'язаної з виробництвом, експортом, імпортом дисків для лазерних систем зчитування») [4, с.56].

Отже, з метою вирішення вищевказаних проблем правового регулювання зовнішньоекономічної діяльності, пропонуємо:

– узгодити суперечності та прогалини правових норм Господарського кодексу України та Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність», внісши до них відповідні зміни;

– забезпечити взаємну відповідність положень Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» та положень інших основних нормативно-правових актів, що регулюють цю сферу правовідносин;

– здійснити консолідацію до Закону України «Про зовнішньоекономічну діяльність» норм законів України та підзаконних нормативно-правових актів, які вже частково відображені у чинній редакції даного закону.

Список використаних джерел:

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 19. – Ст. 377, 383.
2. Про зовнішньоекономічну діяльність: Закон України від 16 квітня 1991 року № 959- XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 29. – Ст. 377.
3. Омельченко А. Шляхи вдосконалення та розвитку законодавства України про зовнішньоекономічну діяльність / А. Омельченко // Право України. – 2011. – № 7. – С. 182-187.
4. Юшина С. І. Сучасний стан та деякі колізії правового регулювання зовнішньоекономічної діяльності в Україні / С.І. Юшина // Вісник господарського судочинства. – 2009. – № 1. – С. 54-58.